

Hanva febr 5 1858. / 980.
2513/980.

Édes jó barátom!

Igen régen kívántam írni hozzád; s imé most is, midőn
már a toll kezemben van, nagyon Elővágos: képer lenet-
er elvő lapos pedig írni? Régen voltam én olyan álla-
potban: hogy inkább, hogy gondolkodtam; hogy valami
komolyan vagy olvasni csináltam. Egyszer, finem megdöb-
böt, midőn egy barátom levet fejeztem önmagamra,
látszólagosra, elmesésembe kerül, miné mikor az
elvő nagyon sejtve csináltam. Er az állapot, melyben
én vagyok, melyben mi vagyunk, nem romlásig, nem
fájdalom köbbe; ez legegység, a lélek elgyengülése, melyben
a legelőfőbb arányt s igyekezetet is erőse nem
nem tudunk. Tudom, hogy nem jól van így, már nem is
örvényszerű, de hogy másképp legyen: nem tudom.
Mi nem élünk, csak tengünk; mi barátom, lefolyunk
az alvásról! s csatlakozunk: még sem vesszünk el!
Én nem csinálom semmit, nem írok, nem olvasok, nem
szólok, nem gondolkodom, nem társalgok; én lenni
s semmi sem vagyok, — de még is vagyok valami:
mesterségem, tanácsadásom martynja; a tanulmányok
járnom, papolnom, halovány kemetnem.! de nem a meg-
boldogulás; helyet az isten jószágánál a romlás felelnek:
a hi boldogulni kére, a mi le, vigasztalom a megfeszítés
frücske szag szag; néha aván jól neveltek a szor
s gyelváros, szagjain, így hogy az a legnagyobb,
legfennsőbbébb kérem, az a csom vár, az az élt halovány
a hi én felérgezemek, frücske felérgezemek neveltek: új-
ken nek sán keveset fenn, gondolván: hogy sán meg-
boldogom!

híven éltem éhünk mi! meddig lesz így? nem tudom.
(Mulaságom: a frissas érdeltő megrendelés olvasgatása,
mellette, mióta már nincs frűtőgőz se, három éjszát
három peltányban rapsam meg, a leggyűjtősebb kovács,
és a legfőrelmerőbb vigasztalás éjszákban.

Édes Jánoskám! egy igen nagy örömem van hozzá:
v.e. Tiba Domokos anyja, férje és fia aratásán megkülönböztetve ne-
kem, D. verseis is rapsam, mindezt egyúttal mondv. É-
pítésre neveltem az enyém a nyomására. An illertelen
nem enged: hogy meg ne éhöljön, imi pedig én nem
volnais képe.

Kemérsől, Lévaigát legfőbbek se tudok.

Levele alapján meg beemelésre kedves barátságon! kedves
nőde, gyömrésként fivőreim ölépűt, csórogat!
kárson meg az isten egyúttal, s ne keltsétek:
hogy az édes édesemességem mellett is, meg
boldogot vagyok! Legyen, legalább is azot!

igaz barátod
Toussaintkál

nam
arménie
Mhi 4

in!
Kofink
Lefke

Arany Jánosnak.

Pest

Nagy-Kőrösön